

var dalet . . . og de ungdommelige Seminarister og Bondestudenter, der nu ved Aftenmødet optraadte paa dets Vegne, bidrog ingenlunde til at hæve dem.

Heden i Salen var efterhaanden bleven næsten uudholdelig. Skønt man havde lukket alle Vinduer og Døre op for at skaffe Luft, fik flere Kvinder ondt, og Lamperne rundt om paa Væggene og under det høje, svære Bjælkeloft lyste tilsidst saa mat, at særligt den nederste Del af Salen kom til at ligge i en dyster Skumring. Nu og da hørtes ogsaa et fjernt Bulder af en Torden, der langsomt nærmede sig.

Ikke des mindre vedblev den ene menige Taler stadig at afløse den anden, og den udmattede Forsamling begyndte endelig at blive utaalmodig og forlange Afslutning.

Men nu blev der med ét Uro omkring Talerstolen i Anledning af, at en Mand rejste sig fra en af de forreste Bænke og bad om Ordet.

Fra forskellige Sider i Salen havde man i Forvejen lagt Mærke til denne Mand, der under hele Mødet havde siddet ubevægeligt foroverbøjet, med Ansigtet skjult i sine Hænder, uden en eneste Gang at løfte Hovedet; og det havde efterhaanden rygtet sig, at det var den forhenværende Præst